

Sygn. akt I C 1334/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Dorota Toczydłowska
Protokolant:	Katarzyna Waśko-Białas

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda J. B. kwotę 81.600 (osiemdziesiąt jeden tysięcy sześćset) złotych z odsetkami ustawowymi od 19 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda J. B. kwotę 7.697 złotych tytułem kosztów procesu (w tym 3617 złotych kosztów zastępstwa procesowego).

UZASADNIENIE

Powód J. B. wnosił o zasądzenie od pozwanego J. M. (1) na swoją rzecz kwoty 81.600 zł wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości ustawowej, poczynając od dnia 19 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Powód domagał się również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, według norm przepisanych.

Motywując swoje żądanie wskazał, iż oświadczeniem z dnia 18 kwietnia 2012 r. pozwany zobowiązał się zwrócić otrzymaną od powoda pożyczkę w wysokości 81.600 zł w terminie do dnia 18 kwietnia 2014 r. Pozwany nie dotrzymał jednak terminu zwrotu pożyczki. Po wezwaniu pozwanego w dniu 18 czerwca 2014 r. do uregulowania zaciągniętej pożyczki, powód do dnia dzisiejszego nie otrzymał żądanej kwoty. Powód stanowczo zaprzeczał, aby otrzymał zwrot pożyczki od pozwanego w kwocie 10.000 zł. Nie miały również miejsca wpłaty na rzecz zwrotu pożyczki w miesiącach maju i czerwcu 2012 r. Za nieporozumienie powód uważa potrącenie na rzecz spłaty pożyczki w wysokości 780 euro z uzasadnieniem „za ostatni tydzień pracy w czerwcu 2012 r.”. Mając na uwadze istniejące pomiędzy stronami zobowiązania, powód nie wyrażał zgody na spłatę dochodzonej kwoty w ratach.

Pozwany J. M. (1) uznał powództwo w części dotyczącej zasądzenia na rzecz powoda kwoty 81.600 zł. Dodatkowo na podstawie art. 101 k.p.c. w zw. z art. 455 k.c. wnosił o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w

tym kosztów zastępstwa procesowego w związku z faktem, iż pozew z dnia 7 sierpnia 2014 r. był pierwszym wezwaniem do zapłaty w sprawie, a pozwany uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym ustaleniem w sprawie pozostawało, iż oświadczeniem z dnia 18 kwietnia 2012 r. pozwany A. M. (pożyczkobiorca) zobowiązał się zwrócić otrzymaną od powoda J. B. (pożyczkodawcy) pożyczkę w wysokości 81.600 zł w terminie do dnia 18 kwietnia 2014 r. Oświadczenie zostało złożone w obecności dwóch świadków: D. B. i J. M. (2) (k. 7).

W dniu 18 czerwca 2014 r. powód skierował pismo do pozwanego domagając się uregulowania kwoty zaciągniętej pożyczki z odsetkami za zwłokę od dnia 19 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty w terminie do dnia 28 czerwca 2014 r. pod rygorem skutków prawnych (k. 8).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie do dobrowolnej zapłaty pozwany odpowiedział, iż zwrócił pożyczkę w kwocie 10.000 zł. Na wymienioną kwotę składają się wpłaty w wysokości: 700 euro (przy podpisaniu umowy), 500 euro (w maju 2012 r.), 500 euro (w czerwcu 2012 r.), 780 euro (za ostatni tydzień pracy w czerwcu 2012 r.). Pozwany wskazał, iż pozostałą do zapłaty kwotę pożyczki może zwrócić w ratach (k. 9).

Powód zaprzeczał powyższym twierdzeniom pozwanego. Wskazywał, iż brak jest dowodów na zwrot przez pozwanego pożyczki w jakiegokolwiek kwocie. W toku postępowania dowodowego pozwany nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających twierdzenia pozwanego.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. wspomnianych dokumentów. Bezsporna w niniejszej sprawie była kwestia rodzaju umowy łączącej strony (umowa pożyczki). Sporem nie był objęty także fakt wysokości zaciągniętej pożyczki. Niewątpliwie też strony niniejszego postępowania łączą różnego rodzaju zobowiązania. Strony nie zgadzały się jedynie co do charakteru pisma z dnia 18 czerwca 2014 r. Powód traktował je jako wezwanie do zapłaty. Pozwany wskazywał zaś, że w samym piśmie powód nie podał w jakiej wysokości została zaciągnięta pożyczka i w jakim dniu została zawarta umowa, stąd też nie sprecyzował o jakie dokładnie zobowiązanie chodzi. W związku z tym pozwany podnosił, iż nie miał świadomości spełnienia jakiego zobowiązania domaga się powód.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Należy przy tym stwierdzić, iż niewątpliwie umowa pożyczki jest umową konsensualną i dwustronnie zobowiązującą. „O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron. Obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę. Takie ukształtowanie obowiązków stron umowy świadczy o tym, iż jest to umowa dwustronnie zobowiązująca (tak: Z. Gawlik Komentarz do art. 720 kodeksu cywilnego (Dz.U.64.16.93), [w:] Z. Gawlik, A. Janiak, A. Kidyba, K. Kopaczyńska-Pieczniak, G. Koziół, E. Niezbecka, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczegółowa, LEX, 2010).

Oczywistym jest, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jednocześnie należy podkreślić, iż w myśl art. 720 § 2 k.c., umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Umowa taka została zawarta („oświadczenie” k. 7).

Nie ulega wątpliwości, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa pożyczki. Oczywistym jest, iż dla obu stron wiązało się to tym samym z określonymi ustawą uprawnieniami i obowiązkami. Przedmiotowa umowa była ważna i

nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Zobowiązanie, które łączyło strony miało charakter terminowy. Z oświadczenia pozwanego wynika, iż zobowiązał się on do zwrotu pożyczki w dniu 18 kwietnia 2014 r. Termin spełnienia świadczenia został wyraźnie określony w umowie. Powyższy termin spłaty pożyczki upłynął. Do dnia dzisiejszego pozwany nie uiszczył żądanej kwoty. Pozwany uznał powództwo co do kwoty 81.600 zł.

Mając na względzie powyższe, roszczenie powoda o zasądzenie kwoty 81.600 zł tytułem zwrotu pożyczki, jako uzasadnione, zostało przez Sąd uwzględnione na mocy art. 720 § 1 k.c.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek oparto na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. przyjmując, iż z upływem dnia, w którym wierzytelność stała się wymagalna powód pozostawał w zwłóce.

Odnosząc się do wniosku pozwanego dotyczącego rozłożenia należnej powodowi kwoty na raty należy wskazać, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Powód nie wyraził zgody na rozłożenie zasądzonej kwoty na raty. Sąd nie znalazł również podstaw do uwzględnienia tego wniosku. Pozwany nie wykazał, aby w niniejszej sprawie miał miejsce szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

W przedmiocie wniosku pozwanego o zwrot kosztów procesu, Sąd nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia. Wniesienie pozwu nie było bowiem pierwszą czynnością procesową w sprawie. Bez wątpienia powód przesłał pozwanemu w dniu 18 czerwca 2014 r. wezwanie do zapłaty zaciągniętej pożyczki. W piśmie tym wskazano datę, w której to zobowiązanie stało się wymagalne. Pozwany zatem zdawał sobie sprawę, co do której umowy pożyczki zostało skierowane wezwanie do zapłaty. Stąd też żądanie pozwanego do zapłaty od powoda na jego rzecz kosztów procesu na podstawie art. 101 k.p.c. jest bezzasadne. Ponadto należy wskazać, iż przepis art. 455 k.c. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem zobowiązanie łączące strony miało charakter terminowy. Powód nie miał obowiązku wcześniejszego wzywania pozwanego do wykonania zobowiązania. Kierując do pozwanego wezwanie do zapłaty powód podjął jedynie dodatkowe działania na etapie przesądowym w celu spełnienia świadczenia przez stronę pozwaną, a brak odzewu ze strony pozwanego tym bardziej wskazuje na brak podstaw do ewentualnego zastosowania artykułu 101 kpc..

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zawartą w nim zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z tym należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.697 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustaloną na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490, z późn. zm.) oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty za udzielone pełnomocnictwo.